

La família.

Eudald CARBONELL

Els humans som uns primats socials i resocialitzats, això vol dir que no podem estar sols i que sols no hauríem pogut evolucionar. Evolucionem en la mesura que tenim capacitat d'aprendre i de passar informació; això condiona, sens dubte, la nostra forma de ser i de fer. En la societat d'humans actual naixem en una família que té com a característica principal la consanguinitat. Excepte els procreadors, mascle i femella, que s'aparellen per afinitat o no, la descendència va entrant en el món dels lligams genètics, de manera que avis, àvies, pares i mares, a través del guariment i de la cura, procuren que els gens es transmetin i la descendència continuï pels temps dels temps.

Per als procreadors és bàsic que es mantingui la cohesió familiar perquè això assegura que tindrà èxit la pluja genètica que s'ha convertit en un espècimen que continua portant la sang dels que l'han generat. Tot el secret de la família està aquí, en la consanguinitat i en l'instint de conservació animal que actua genèticament i es manifesta etològicament com passa en milers d'espècies, de mamífers i de no mamífers.

El gènere humà ha anat adquirint una sèrie de comportaments que s'han sumat a la pura etologia animal i que han ajudat a singularitzar-nos. Entre aquests comportaments n'hi ha alguns que són molt especials, com l'adopció per una família d'altres cries sense que existeixi consanguinitat; hem establert noves formes de conducta i, d'aquesta manera, l'*Homo sapiens* ha anat construint el que anomenem família, la família estreta, la que està formada només pels pares, avis i fills, i la família àmplia, la que formen els cosins i tot tipus de parents que tenen d'alguna manera una forma de relació lligada a la identitat genètica.

La cultura el que fa és reforçar aquests lligams i donar-los-hi la consistència que les raons etològiques no poden explicar. Ara bé, la naturalesa del nostre gènere continua essent la mateixa, malgrat tot el que fem a nivell psicològic i social per canviar-la. Normalment, l'estructura conservadora de la nostra etologia ens fa tornar a postures conservadores i conservacionistes que impedeixen els canvis.

Ara, però, després de la revolució científica i tècnica, i l'emergència dels nous comportaments tècnics i socials, tot això està variant acceleradament. Les societats tradicionals en les quals hem viscut el

95% dels humans que ara tenim més de 50 anys [2003 N. de l'E], han desaparegut; les estructures industrials i de serveis han desarticulat totes les formes de cohesió a nivell econòmic i la família desapareix, possiblement per sempre. Les proves ja les tenim sobre la taula. Gent que viu sola, parelles que no tenen fills –entre les que ens incloem–, parelles amb una sola cria, etc.

Som al final d'una nova forma de relació social consanguínia i hem d'entrar en una nova forma de relació més social i d'afinitat menys genètica; és hora d'una nova resocialització. Més profunda, menys etològica i més cultural, també més crítica; és un gran esforç que hem de fer si no volem que la inèrcia de la selecció natural ens condemni als estats conservadors i determinants del nostre context. Humanitzar-nos vol dir organitzar-nos de manera humana deixant endarrera les formes naturals i etològiques i cercant-ne de complementàries que s'ajustin als nous comportaments que hem adquirit, sense idealismes, però sense por a ser nosaltres mateixos i a lluitar pel progrés de l'espècie en el planeta. Això vol dir noves estructures, noves formes de pensar i de relacionar-nos.

PUBLICAT AL DIARI "EL MUNDO", (Ed. CATALUNYA); 19 d'OCTUBRE de 2003